

CYNTHIA HAND

KRILA ANĐELA

Prevela s engleskoga
Danijela Banović

U ona su vremena — a i kasnije — na zemlji bili Nefili, kad su Božji sinovi općili s ljudskim kćerima pa im one rađale djecu. To su oni od starine po snazi glasoviti ljudi.

KNJIGA POSTANKA (6, 4)

Prolog

U POČETKU VIDIM DEČKA MEĐU DRVEĆEM. Otprilike je moje dobi, ni dijete ni muškarac, ima oko sedamnaest godina. Nisam sigurna kako to znam. Vidim mu samo potiljak i tamnu, vlažnu kosu koja se kovrča na njegovu vratu. Osjećam suhu i vrlo jaku vrelinu sunca koja izvlači život iz svega. Na nebu s istočne strane nekakvo je neobično narančasto svjetlo. Preplavljuje me ogromna tuga na trenutak i jedva dišem. Ne znam zašto. Koraknem prema tom dečku, otvaram usta kako bih ga zovnula, ali ne znam mu ime. Škripi mi tlo pod nogama. Čuje me. Počinje se okretati. Još jedna sekunda i vidjet ću mu lice.

Tad se vizija prekida. Trepnem i nema je više.

I

O poslanju

Prvi put, točnije 6. studenog, probudila sam se u dva ujutro, a osjećala sam se kao da mi sćušne krijesnice plešu iza očiju. Do mene je dopirao miris dima. Ustala sam i išla od sobe do sobe provjeravajući gori li negdje u kući. Sve je bilo u redu, svi su spokojno spavali. Zapravo, pomislila sam da negdje u šumi gori logorska vatra. Pripisala sam to uobičajenim bizarnostima od kojih se sastojao moj život. Bezuspješno sam pokušavala ponovo zaspati, zatim sam sišla u kuhinju. Ispijala sam čašu vode pored sudopera kad sam se, bez ikakva upozorenja, našla usred goruće šume. To nije izgledalo poput sna. Činilo mi se da sam *fizički* prisutna. Ondje nisam bila dugo, možda tridesetak sekundi, a onda sam se opet našla u kuhinji, i to usred lokvice vode jer mi je čaša ispala iz ruke.

Odmah sam otrčala probuditi mamu. Sjela sam na dno kreveta i pokušavala ne šiziti dok sam joj pričavala svaki detalj vizije kojeg sam se mogla sjetiti. Zapravo, nisam se puno toga sjećala, samo vatre i dečka.

»Bilo bi ti preteško kad bi se previše toga pojavilo odjednom«, rekla je, »zato će ti dolaziti ovako, u dijelovima.«

»Je li bilo isto ovako kad si ti dočekala svoje poslanje?«

»Tako je većini nas«, rekla je i elegantno izbjegla moje pitanje.

Nije mi htjela govoriti o svom poslanju. To je bila jedna od tabu tema. To me mučilo jer smo bliske, oduvijek smo bile bliske, ali postojao je jedan veliki dio njezina života o kojem je odbijala govoriti.

»Pričaj mi o stablima u svojoj viziji«, rekla je. »Kako su izgledala?«

»Vidjela sam borove, mislim. Iglice, ne lišće.«

Zamišljeno je kimnula, kao da je to važan trag. Međutim, ja nisam razmišljala o drveću. Razmišljala sam o dečku.

»Da sam mu barem vidjela lice.«

»Vidjet ćeš mu lice.«

»Pitam se bih li ga trebala zaštititi.«

Svidjela mi se ideja o spašavanju tog dečka. Sve osobe anđeoske krvi imaju različitu svrhu — neke su glasnici, neke svjedoci, nekima je svrha utješiti, neke samo čine ono što će potaknuti neke druge događaje — ali *čuvár* je zvučalo lijepo. Posebno anđeoski.

»Ne mogu vjerovati da si dovoljno odrasla da se suočiš sa svojim poslanjem«, rekla je mama i uzdahnula. »Osjećam se starom.«

»Ti *jesi* stara.«

To nije mogla osporiti jer je imala više od sto godina iako nije izgledala ni dana starije od žena u četrdesetima. Svejedno, ja sam izgledala točno onako kako sam se osjećala: poput neupućene (iako ne baš sasvim obične) šesnaestogodišnjakinje koja još uvijek ujutro ima školu. U tom trenutku nisam osjećala da imam anđeoske krvi u sebi. Pogledala sam svoju prekrasnu vitalnu majku i bila sam sigurna u to da se, bez obzira na to kako je ona doživjela svoje poslanje, hrabro, duhovito i vješto suočila s njim.

»Misliš li«, izgovorila sam nakon nekoliko trenutaka iako mi je bilo teško izreći sljedeće pitanje jer nisam htjela da pomisli kako sam potpuna kukavica, »misliš li da ću umrijeti u tom požaru?«

»Clara!«

»Ozbiljno.«

»Zašto to govoriš?«

»Dok sam stajala pored njega, osjećala sam ogromnu tugu. Ne znam zašto.«

Mama me zagrlila i privukla bliže sebi te sam osjetila snažne, ravnomjerne otkucaje njezina srca.

»Možda sam tužna zbog toga što ću umrijeti«, prošaptala sam.

Stisnula me čvršće.

»To se rijetko događa«, rekla je tiho.

»Ali, događa se.«

»Riješit ćemo ovo zajedno.« Privukla me bliže i nježno je odmaknula kosu s mog lica, isto onako kao kad sam bila dijete i imala noćne more. »Sad bi se trebala odmoriti.«

Nikad u životu nisam se osjećala budnijom, ali ispružila sam se na njezinu krevetu i dopustila joj da nas obje pokrije. Stavila je jednu ruku preko mene. Ruka joj je bila topla, isijavala je toplinu kao da je stajala na suncu iako je bila sredina noći. Udahnula sam njezin miris: ružina vodica i vanilija, parfem starih žena. Uvijek mi je pružao osjećaj sigurnosti.

Kad sam zatvorila oči, još sam uvijek vidjela tog dečka. Stajao je i čekao. Mene. To se činilo važnijim od tuge i mogućnosti neke jezive smrti u vatri. Čekao je mene.

Probudila sam se zbog zvuka kiše, a siva svjetlost ulazila je kroz rolete. Mama je stajala pored štednjaka i grabila kajganu u zdjelicu, već je bila odjevena, spremna za posao kao i bilo kojeg drugog dana, a njezina dugačka crvenkasta kosa još je uvijek bila vlažna od tuširanja. Pjevušila je. Izgledala je sretno.

»Jutro!« rekla sam.

Okrenula se, spustila lopaticu i prešla preko linoleuma kako bi me brzo zagrlila. Osmijeh joj je bio pun ponosa, kao onda kad sam u trećem razredu pobijedila na okružnom natjecanju u sricanju — bila je jako ponosna, ali kao da i nije očekivala ništa manje od toga.

»Kako si jutros? Držiš se?«

»Da, dobro sam.«

»Što se događa?« dobacio je s vrata moj brat Jeffrey.

Okrenule smo se i pogledale ga. Naslonio se na dovratnik, još je uvijek bio zgužvan od spavanja, smrdljiv i mrzovoljan kao i obično. Zurio je u nas. On nikad nije bio jutarnji tip. Preko lica prešao mu je drhtaj straha, kao da se sprema čuti strašne vijesti, kao da je umro netko koga poznajemo.

»Tvoja sestra dočekala je svoje poslanje.« Mama se ponovo nasmiješila, ali manje razdragano nego prije. Oprezno.

Odmjerio me uzduž i poprijeko, kao da će tako na mom tijelu pronaći dokaz nečeg božanskog. »Imala si viziju?«

»Da. Viziju šumskog požara.« Zatvorila sam oči i ponovo sve vidjela: obronak pun borova, narančasto nebo, dim koji suklja pored mene. »I nekog dečka.«

»Kako znaš da to nije bio samo san?«

»Zato što nisam spavala.«

»Pa, što to onda znači?« upitao je. Sve te priče o anđelima bile su mu nove. Još se uvijek nalazio u dobi kad su mu sve te nadnaravne pojave bile uzbudljive i kul. Zavidjela sam mu na tome.

»Ne znam«, odgovorila sam mu. »To ćemo tek saznati.«

Dva dana kasnije opet sam imala viziju. Najedanput me je snašla, tek tako, usred trčanja oko sportske dvorane Srednje škole Mountain View. Poznati svijet — Kalifornija, Mountain View, sportska dvorana — istog je trenutka nestao. Našla sam se u šumi. Zapravo, mogla sam *okusiti* vatru. Ovaj put vidjela sam plamen koji je dolazio do vrha grebena.

Onda sam se skoro zabila u navijačicu.

»Pazi, šmokljanice!« viknula je.

Odmaknula sam se ustranu i propustila je. Duboko dišući, naslonila sam se na sklopljene tribine i pokušala ponovo dozvati viziju. Međutim, to je sličilo na ono kao kad pokušavaš vratiti san, a već si potpuno budan. Nestala je.

Sranje. Nitko me nikad prije nije nazvao šmokljanicom. Izvedenica od šmokljan. Nije dobro.

»Nema zaustavljanja«, doviknula mi je gospođa Schwartz, profesorica tjelesnog. »Moramo znati koliko brzo možeš pretrčati kilometar i pol. O tebi govorim, Clara!«

Sigurno je u prošlom životu bila nekakav narednik.

»Ako ne budeš trčala ispod deset minuta, morat ćeš sve ponovo idući tjedan«, uzviknula je.

Počela sam trčati. Pokušala sam se usredotočiti na svoj zadatak dok sam jurila iza sljedećeg ugla održavajući brzi korak kako bih nadoknadila bar malo izgubljenog vremena. Međutim, moje su se misli vratile na viziju. Oblik drveća. Šumsko tlo pod mojim nogama, posuto kamenjem i borovim iglicama. Dečko ondje stoji okrenut leđima, gleda kako se vatra približava. Moje srce najednom luđački udara.

»Posljednji krug, Clara«, rekla je gospođa Schwartz.

Ubrzala sam.

Zašto je on tamo? Pitala sam se ne zatvarajući oči, no još sam uvijek vidjela njegov lik, kao da mi je utisnut u mrežnice. Hoće li se iznenaditi kad me vidi? U mojim mislima rojila su se pitanja, ali povrh svih njih ponavljalo se samo jedno:

Tko je on?

U tom sam trenutku u brzom sprintu projurila pored gospođe Schwartz.

»Dobro, Clara!« doviknula je. A onda, trenutak kasnije: »Ovo nije moguće.«

Usporila sam i počela hodati, zatim sam se okrenula kako bih saznala vrijeme trčanja.

»Jesam li trčala ispod deset minuta?«

»Izmjerila sam pet i četrdeset osam.« Zvučala je zaista zapanjeno. Pogledala me je kao da i ona ima viziju — mene na atletskoj stazi.

Ups! Nisam obraćala pozornost, nisam se suzdržavala. Jao meni sazna li mi mama.

Slegnula sam ramenima.

»Vjerojatno je štoperica pokvarena«, rekla sam pokušavajući izgledati opušteno. Nadala sam se da će mi povjerovati iako bi to značilo da ću idućeg tjedna opet morati trčati.

»Da«, rekla je i smeteno kimnula. »Sigurno sam je krivo startala.«

Te noći, kad je mama došla kući, pronašla me je zgreenu na kauču kako gledam reprize *I Love Lucy*.

»Toliko je loše, ha?«

»To gledam kad ne mogu pronaći *Touched by an Angel*«, odvrtila sam sarkastično.

Iz papirnate vrećice izvukla je kutiju sladoleda Ben and Jerry's Chubby Hubby. Kao da mi je pročitala misli. »Ti si božica«, rekla sam.

»Ne baš.«

Podignula je knjigu Stabla Sjeverne Amerike: Vodič za prepoznavanje na terenu.

»Možda to moje stablo nije u Sjevernoj Americi.«

»Počnimo s ovim što imamo.«

Odnijele smo knjigu do kuhinjskog stola i zajedno se sagnule u potrazi za vrstom bora iz moje vizije. Da nas netko promatra, mislio bi da majka pomaže kćeri u pisanju školske zadaće, a ne da smo poluanđeli koji istražuju nekakvu nebesku misiju.

»To je to«, rekla sam konačno i pokazala joj jednu sliku u knjizi, a zatim sam se zavalila natrag u stolicu prilično zadovoljna sama sobom. »Usukani bor.«

»Uvijene žućkaste iglice, dolaze u parovima«, pročitala je mama iz knjige. »Smeđi češer jajolikog oblika?«

»Češere nisam dobro vidjela, mama. No, ovakva je oblika, a i grane počinju na sredini debla, a i čini mi se da je to taj bor«, odgovorila sam i uzela žlicu sladoleda.

»Dobro.« Opet je pogledala u knjigu. »Izgleda da se usu-

kani bor može naći isključivo u Stjenjaku te na sjeverozapadnoj obali SAD-a i Kanade. Indijanci su rado koristili njegova debla kao glavni potporanj u svojim nastambama. I«, nastavila je, »ovdje piše da češerima treba velika vrućina — na primjer, šumski požar — kako bi se otvorili i izbacili sjeme.«

»Ovo je *jako* informativno«, našalila sam se. Ipak, osjetila sam uzbuđenje pomislivši da neko drvo raste samo na opožarenim područjima. Čak i to drvo ima neko sudbonosno značenje.

»Dobro. Sad otprilike znamo gdje će se to dogoditi«, rekla je mama. »Sad samo trebamo suziti to područje.«

»I, što onda?« pobliže sam pogledala sliku bora i odjednom sam počela zamišljati te grane u plamenu.

»Onda ćemo se preseliti.«

»Preseliti? Kao, napustiti Kaliforniju?«

»Da«, odgovorila je. Činilo se da je to ozbiljno mislila.

»Ali, škola?« zamucala sam. »Moji prijatelji? Tvoj posao?«

»Ići ćeš u novu školu, pretpostavljam, i naći ćeš nove prijatelje. Ja ću naći novi posao ili ću raditi kod kuće.«

»A Jeffrey?«

Nasmiješila se i potapšala me po ruci kao da pitam gluposti. »I Jeffrey ide s nama.«

»Oh, da, bit će presretan«, rekla sam pomislivši na Jeffreyjevu vojsku prijatelja i njegove stalne bejzbolske utakmice, hrvačke mečeve, nogometne treninge i sve ostalo. Imamo svoje živote, i Jeffrey i ja. Prvi put sinulo mi je da me očekuje puno više nego što mogu zamisliti. Moje poslanje sve će promijeniti.

Mama je zatvorila knjigu o drveću i uputila mi ozbiljan pogled preko stola.

»Ovo je važno, Clara«, rekla je. »Tvoja vizija, poslanje — radi toga si ovdje.«

»Znam. Samo nisam mislila da ćemo se morati preseliti.«

Pogledala sam kroz prozor u dvorište gdje sam se igrala dok sam odrastala, u svoju staru ljuljačku koju mama još uvijek nije raz-

montirala, u red ružinih grmova uz stražnju ogradu koji su ondje otkad znam za sebe. Iza ograde nazire se magličasti obris udaljenih planina koje oduvijek omeđuju moj svijet. Čula sam tutnjanje Caltraina koji prelazi Bulevar Shoreline i, kad bih se uspjela dovoljno usredotočiti, začula bih laganu glazbu iz zabavnog parka Great America koji se nalazi tri kilometra dalje. Nikad nisam pomislila da ću morati otići odavde.

Jedan kut mamine usnice uvio se u suosjećajan smiješak.

»Mislila si da ćeš samo odletjeti nekamo za vikend, izvršiti svoje poslanje i doletjeti natrag?«

»Da, možda.« Plaho sam skrenula pogled. »Kad ćeš reći Jeffreyju?«

»Mislim da će to pričekati dok ne budemo znali kamo idemo.«

»Smijem li biti u blizini kad mu to kažeš? Ponijet ću kockice.«

»Doći će red i na Jeffreyja«, rekla je, a u njezinim očima pojavila se prigušena tuga, kao i uvijek kad bi pomislila da prebrzo odrastamo. »Kad dođe na red njegovo poslanje, i ti ćeš se morati suočiti s tim.«

»I tad ćemo se ponovo preseliti?«

»Otići ćemo kamo god nas odvede njegovo poslanje.«

»To je ludo«, rekla sam odmahujući glavom. »Ovo je šašavo. Znaš to, zar ne?«

»Tajanstveni su putevi Božji, Clara.« Uzela je moju žlicu i zagrabila veliki komad sladoleda iz kutije. Nacerila se i opet pretvorila u vragolastu zaigranu mamu. »Tajanstveni putevi.«

Tijekom sljedećih nekoliko tjedana vizija se ponavljala svaka dva ili tri dana. Bavila bih se svojim obvezama i onda, odjednom — našla bih se u reklami medvjeda Smokeyja (Smokey je maskota kreirana kako bi upoznala javnost s opasnostima od šumskih požara, op. prev.). Počela sam je očekivati u svako doba, za vrijeme vožnje u

školu, pod tušem, za vrijeme ručka. Ponekad bi me samo obuzeo poznat osjećaj, a vizije nigdje. Osjetila bih vrućinu. Osjetila bih dim.

To su primijetili i moji prijatelji. Dali su mi novi nadimak — Marsovka, kao u izreci »pala s Marsa«. Valjda je moglo biti i gore. Primijetili su to i moji nastavnici. Ipak, izvršavala sam svoje obveze pa me nisu previše gnjavili kad bih na nastavi škrabala u svoj dnevnik ono što nikako nisu mogle biti bilješke s predavanja.

Da ste prije nekoliko godina vidjeli moj dnevnik — pahu-ljastu ružičastu bilježnicu s Hello Kitty na koricama — koji sam vodila s dvanaest godina i zaključavala ga malim zlatnim ključićem koji sam držala na lančiću oko vrata kako bi bio na sigurnom od Jeffreyjevih znatiželjnih pogleda, vidjeli biste črčkarije savršeno normalne cure. Pisala sam o cvijeću i princezama, pravila zabilješke o školi i vremenu, o filmovima koji su mi se sviđali, o glazbi na koju sam plesala, o svom snu u kojem sam bila Šećerna vila iz Orašara, o tome kako je Jeremy Morris poslao jednog od svojih prijatelja da me pita hoću li biti njegova djevojka i, naravno, rekla sam ne jer zašto bih izlazila s nekim tko je prevelika kukavica da me sam pozove van?

Onda je došao na red anđeoski dnevnik koji sam počela pisati kad mi je bilo četrnaest godina. Tamnomodra spiralno uvezana bilježnica — na koricama slika bezbrižnog, ženskog anđela koji je jezivo nalikovao mami. Imao je crvenu kosu i zlatna krila, njihao se na repu polumjeseca, bio je okružen zvijezdama, a zrake svjetlosti isijavale su mu iz glave. U tu bilježnicu zapisala sam sve što mi je mama ikad rekla o anđelima i osobama anđeoske krvi, svaku činjenicu ili teoriju koju sam uspjela izmamiti iz nje. Također, bilježila sam svoje eksperimente: kako sam porezala podlakticu nožem samo kako bih vidjela hoću li krvariti (i jesam, *obilno*), zatim sam pomno bilježila koliko je vremena trebalo da rana zacijeli (oko dvadeset četiri sata otkad sam se porezala pa dokad je mala ružičasta linija potpuno nestala), zapisala sam kako sam progovorila svahili s čovjekom na aerodromu u San Franciscu (zamislite koliko smo se oboje iznenadili) te kako sam mogla napraviti dvadeset pet

figura grand jeté naprijed i natrag preko čitavog baletnog studija i ne ostati bez daha. Tad mi je mama očitala bukvicu i rekla da se obuzdam, barem u javnosti. Nakon toga više se nisam smatrala samo Clarom, običnom djevojkom, nego Clarom anđeoske krvi, Clarom s nadnaravnim moćima.

Sad se u svom dnevniku (običnom, crnom, kožnih korica) koncentriram isključivo na svoje poslanje: bilježim skice i detalje vizije, pogotovo kad je u njima tajanstveni dečko. On je stalno prisutan negdje na rubovima mojih misli, osim u onim zbunjujućim trenucima kad se on vragolasto progura na sredinu pozornice.

Počela sam ga raspoznavati očima svog uma. Poznajem oblik njegovih širokih ramena, njegovu brižljivo razbarušenu kosu, tamne tople smeđe boje, dovoljno dugu da mu prekriva uši i dodiruje stražnji dio ovratnika. Ruke drži u džepovima svoje crne jakne koja je nekako pahuljasta — možda je od flisa. Težinu uvijek lagano prenosi na jednu nogu, kao da se sprema koraknuti. Izgleda vitko, ali snažno. Kad se počne okretati, vidim obris njegova obraza i srce mi uvijek brže zakuca, a dah mi zastane u grlu.

Pitam se što li će misliti o meni.

Želim izazvati divljenje u njemu. Kad se pojavim pred njim u šumi, kad se konačno okrene i ugleda me, želim bar malo *izgledati* kao anđeo. Želim biti blistava i lepršava poput svoje mame. Dobro izgledam, to znam. Osobe anđeoske krvi poprilično su privlačne. Imam dobar ten, a usne su mi prirodno ružičaste, stoga nikad ne stavljam ništa osim sjajila. Imam lijepa koljena, barem tako kažu drugi. Međutim, previsoka sam i premršava, ali ne poput elegantnih supermodela, nego kao roda, sva sam u rukama i nogama. Moje oči, koje su ponekad sive kao olujni oblak, a ponekad metalno plave, čine se prevelikima u odnosu na lice.

Moja je najbolja osobina kosa, dugačka i valovita, sjajna i zlatna, s naznakama crvene, koja se vuče za mnom kud god krenem, kao naknadna misao. Pravi mi probleme jer je skroz neposlušna. Zapliće se. Ulovi se u svašta: zatvarače, vrata automobila, hranu. Ponekad je zavežem ili spletem, ali ništa ne pomaže. Kao da se nešto živo pokušava osloboditi. Nekoliko trenutaka nakon što je

obuzdam, na mom licu već se nađu pramenovi, a u roku od sat vremena već je potpuno slobodna. Daje riječi *neukrotiva* potpuno novo značenje.

Dakle, kakve sam sreće, nikad neću stići na vrijeme spasiti tog dečka u šumi zbog toga što će mi se kosa zaplesti o neku granu kilometar dalje.

»Clara, zvoni ti telefon!« viknula je mama iz kuhinje. Poskočila sam u strahu. Moj dnevnik ležao je otvoren na stolu preda mnom. Na otvorenoj stranici nalazila se pomna skica potiljka tog dečka, njegova vrata, razbarušene kose, nagovještaj obraza i trepavica. Ne sjećam se da sam to nacrtala.

»U redu!« doviknula sam joj. Zatvorila sam dnevnik i stavila ga ispod udžbenika iz algebre. Zatim sam požurila niz stepenice. Po mirisu zaključila sam da je mama nešto pekla. Sutra je Dan zahvalnosti, a mama je ispekla pite. Na sebi je imala pregaču kućanice iz pedesetih (koju i ima od pedesetih, uvjerava nas) posutu brašnom. Pružila mi je telefon.

»Tvoj otac.«

Podignula sam obrvu i upitno je pogledala.

»Ne znam ništa«, rekla je. Dodala mi je telefon, a onda se okrenula i neprimjetno napustila prostoriju.

»Bok, tata!« rekla sam u slušalicu.

»Bok!«

Nastala je tišina. Progovorili smo ukupno tri riječi, a on već nije znao što reći.

»Dakle, zašto zoveš?«

Neko vrijeme nije govorio ništa. Uzdahnula sam. Godinama sam uvijek bavala govor kako bih mu rekla koliko se ljutim na njega zbog toga što je ostavio mamu. Imala sam tri godine kad su se razišli. Ne sjećam se njihovih svađa. Sve čega se sjećam iz razdoblja dok su još bili zajedno sad predstavlja nekoliko kratkih bljeskova. Rođendanska proslava. Popodne na plaži. On stoji pored umiva-

onika i brije se. Imam i okrutnu uspomenu na dan kad je otišao: ja stojim pored mame na prilazu, ona drži Jeffreyja koji plače jer mu se srce slama dok tata odlazi. To mu ne mogu oprostiti. Ne mogu mu oprostiti mnogo toga. Preselio se na drugi kraj države kako bi pobjegao od nas. Ne zove nas dovoljno. Nikad ne zna što reći kad nazove. Ipak, najgore od svega, ne mogu mu oprostiti to što se mamino lice zgrči kad god čuje njegovo ime.

Mama nije htjela pričati o tome što se dogodilo između njih dvoje, kao što nije htjela govoriti o svom poslanju. Međutim, jedno sam znala: moja je majka, vjerojatno, najsavršenija žena na ovom svijetu. Ipak je ona napola *anđeo* iako to moj otac ne zna. Prekrasna je. Pametna je i duhovita. Čarobna je. Usprkos tome, on ju je ostavio. Ostavio je sve nas.

Po mom mišljenju, to ga čini budalom.

»Htio sam čuti jesi li dobro«, konačno je rekao.

»Zašto ne bih bila dobro?«

Zakašljao je.

»Teško je biti tinejdžer, zar ne? Srednja škola. Dečki.«

Sad se ovaj neobični razgovor pretvorio u nešto zaista čudno.

»Da«, rekla sam. »Da, teško je.«

»Tvoja mama kaže da su ti ocjene dobre.«

»Razgovarao si s mamom?«

Opet tišina.

»Kako život u Velikoj Jabuci?« upitala sam samo kako bismo prestali razgovarati o meni.

»Uobičajeno. Blještava svjetla. Veliki grad. Jučer sam u Central Parku vidio Dereka Jetera. Tegoban život.«

Zna on biti i šarmantan. Uvijek se nastojim ljutiti na njega, reći mu da se ne treba truditi sprijateljiti sa mnom, ali nikad ne izdržim do kraja. Posljednji put vidjela sam ga prije dvije godine, na ljeto kad sam napunila četrnaest. Uvježbavala sam na aerodromu svoj govor »mrzim te«, u avionu, pred izlazom, na terminalu. Onda sam ga ugledala. Čekao me pored trake za prtljagu i pre-

plavila me neizreciva sreća. Bacila sam mu se u naručje i rekla mu da mi je nedostajao.

»Razmišljao sam«, ponovo je progovorio, »možda biste ti i Jeffrey mogli doći u New York preko praznika.«

Skoro sam se nasmijala zbog tajminga.

»Voljela bih doći«, rekla sam, »ali sad imam važnog posla.«

Moram locirati šumski požar. To je razlog zbog kojeg sam na ovom svijetu. Ipak, to mu nikad neću moći objasniti.

Ništa nije odgovorio.

»Žao mi je«, rekla sam mu zapanjeno zbog toga što to zaista i mislim. »Javit ću ti dođe li do promjene.«

»Tvoja mama rekla mi je da si položila vozački.« Očito je pokušavao promijeniti temu.

»Da, polagala sam ispit i bočno parkirala i sve. Šesnaest mi je godina. Smijem voziti. Samo mi mama ne da automobil.«

»Možda bismo se trebali pobrinuti da dobiješ svoj automobil.«

Zinula sam. Bio je pun iznenađenja.

Onda sam osjetila miris dima.

Sigurna sam da je ovaj put vatra dalje. Ne vidim je. Ne vidim dečka. Zbog jednog vrućeg udara jakog vjetra kosa mi se razletjela iz konjskog repa. Zakašljem, okrenem leđa vjetru i odmaknem kosu s lica.

Tad ugledam srebrni kamionet. Stojim nekoliko koraka dalje od mjesta na kojem je parkiran, nalazi se na rubu neasfaltirane ceste. »*AVALANCHE*«, piše srebrnim slovima na njegovom stražnjem dijelu. To je veliki kamionet s kratkom, natkrivenom prikolicom. Kamionet pripada dečku. Jednostavno znam.

»*Pogledaj registraciju*«, kažem sama sebi. »*Usredotoči se na to.*«

Registarska pločica je lijepa. Većinom je plave boje — nebo s oblacima. Na desnoj strani nalazi se stjenovita planina koja ima ravan vrh i izgleda donekle poznato. S lijeve strane vidim crnu

siluetu kauboja koji drži šešir i sjedi na propetom konju. Već sam je vidjela, ali ne prepoznajem je automatski. Pokušavam vidjeti brojeve na pločici. Najprije razaznajem samo brojeve s lijeve strane: piše »22«. Zatim vidim i četiri znaka s druge strane kauboja: »99 CX«.

Očekivala sam ludu sreću, oduševljenost zbog toga što sam tako lako saznala iznimno korisnu informaciju. Međutim, vizija još traje, nastavlja se. Okrećem se od kamioneta i brzo zalazim među drveće. Dim struji iznad šumskog tla. Negdje u blizini čujem pucketanje, kao da pada grana. Tad vidim dečka, isti je kao i uvijek. Okrenut je leđima. Vatra odjednom lizne vrh grebena. Opasnost je jako očita, tako je blizu.

Odjednom me obuzima ogromna tuga, kao da se spušta zastor. Grlo mi se zatvara. Želim mu zaustiti ime. Krenem prema njemu.

»Clara? Jesi li dobro?«

Tatin glas. Opet sam u kuhinji. Naslonjena sam na hladnjak, zurim kroz kuhinjski prozor u jednog kolibrića koji kruži oko mamine kućice za ptice i leprša krilima. Pojurio je unutra, napio se i onda odlepršao.

»Clara?«

Zvučao je preplašeno. Još uvijek ošamućena, podignula sam slušalicu do uha.

»Tata, mislim da ću te morati nazvati kasnije.«